

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 12 stycznia 2022 r.

DIH-2.707.54.2021

DECYZJA DIH-2 Nr 1/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.), art. 35 a pkt 9 lit. a, art. 35 c ust. 5 pkt 1, ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (j.t. Dz.U. z 2021 r. poz. 133, z późn. zm.), w związku z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (j.t. Dz. U. z 2020 r. poz. 1706)

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

po rozpatrzeniu odwołania z 30 listopada 2021 r., złożonego przez przedsiębiorców Pana Antoniego Banacha prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Antoni Banach Wspólnik Spółki Cywilnej AGRO-DELTA i Rafała Banacha prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Rafał Banach Wspólnik Spółki Cywilnej AGRO-DELTA, wspólników spółki cywilnej AGRO-DELTA (dalej: „Przedsiębiorcy”) – od decyzji Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 18 listopada 2021 r. nr NP.11.2021, wymierzającej Przedsiębiorcom karę pieniężną w wysokości 10 000 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych), z tytułu niewypełnienia obowiązków wskazanych w art. 6c ust. 1 i art. 6c ust. 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz.U. z 2021 r., poz. 133, z późn. zm.) w składzie węgla przy (...) tj. niewystawianie świadectwa jakości oraz nieprzekazywania kopii świadectwa jakości każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe

postanawia

utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Przy piśmie z 7 grudnia 2021 r. Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie złożone przez

przedsiębiorców Pana A. B. i R. B. wspólników spółki cywilnej AD w Ś. (dalej: „Przedsiębiorcy” lub „Strony”), wraz z aktami sprawy.

Inspektorzy reprezentujący Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej 14 września 2021 r. działając na podstawie upoważnienia nr NP.8361.162.2021, przeprowadzili kontrolę w składzie węgla (...), należącym do Przedsiębiorców, w toku której sprawdzano m.in. obowiązek wystawiania świadectw jakości paliw stałych oraz przekazywania kopii świadectw jakości nabywcom i ich przechowywania, zgodnie z przepisami ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz.U. z 2021 r. poz. 133, z późn. zm.) dalej: „ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw”.

W toku kontroli przeprowadzonej 14 września 2021 r. stwierdzono, że Przedsiębiorcy wprowadzając do obrotu paliwo stałe w postaci węgla kamiennego, nie wystawiali dokumentu potwierdzającego spełnienie przez to paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Energii z dnia 27 września 2018 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1890), tj. świadectwa jakości oraz nie przekazywali świadectw jakości nabywcom i ich nie przechowywali. Kontrolę przeprowadzono w obecności osoby Pana A. B., wspólnika spółki cywilnej.

W oświadczeniu z 14 września 2021 r. Przedsiębiorca przyznał, iż Strony nie wystawiały świadectw jakości. Niewystawienie świadectwa jakości dla paliwa stałego stanowi naruszenie obowiązku określonego w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zgodnie z którym Przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, tj. paliwa stałego przeznaczonego do spalania w gospodarstwach domowych lub do instalacji spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2, zwany dalej „świadectwem jakości”.

Szczegóły w zakresie stanu faktycznego, jak również prawnego, zostały zawarte w protokole kontroli NP.8361.162.2021, którego egzemplarz przekazano Stronom 14 września 2021 r.

W treści protokołu kontroli z 14 września 2021 r., zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (j.t. Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), dalej: „ustawa o Inspekcji Handlowej”, pouczono Strony o możliwości wniesienia uwag bezpośrednio do protokołu lub wniesienia ich na piśmie do Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w terminie 7 dni od daty przedstawienia protokołu do podpisu.

Pismem z 18 października 2021 r. zawiadomiono Strony o wszczęciu przez Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej postępowania administracyjnego w sprawie

wymierzenia w drodze decyzji kary pieniężnej z tytułu niewystawienia świadectwa jakości dla paliwa stałego, co narusza art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz pouczono ją o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego, tj. m.in. składania wyjaśnień i wniosków dowodowych, przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Ponadto Przedsiębiorców wezwano do przesłania informacji o wielkości obrotu z działalności gospodarczej polegającej na handlu paliwami stałymi lub informacji o wartości paliw stałych wprowadzonych do obrotu w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli.

W piśmie z 25 października 2021 r. Strony poinformowały Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej o wielkości obrotu za rok 2020 oraz wyjaśniły, iż nie wydawały świadectw jakości z uwagi na nieznajomość przepisów.

Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej decyzją z 18 listopada 2021 r. nr NP.11.2021, wymierzył Przedsiębiorcom karę pieniężną w wysokości 10 000 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych), z tytułu niewypełnienia obowiązków wskazanych w art. 6c ust. 1 i art. 6c ust. 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz.U. z 2021 r. poz. 133, z późn. zm.) w składzie węgla przy ul. Szosowej 37, 18-411 Śniadowo – tj. niewystawiania świadectwa jakości oraz nieprzekazywania kopii świadectwa jakości każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe.

Strony pismem z 30 listopada 2021 r. odwołały się od ww. decyzji Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej i wniosły o umorzenie nałożonej kary pieniężnej. Przedsiębiorcy stwierdzili, iż uznają zarzucane im przewinienie, jednakże uważają, że organ I instancji nie wziął pod uwagę okoliczności mających pozytywny wpływ na ocenę stopnia przewinienia. Niedopełnienie obowiązków nie wynikało bowiem z chęci uzyskania korzyści majątkowej. Było to pierwsze przewinienie Stron i nie doprowadziło nabywców do wyrządzenia im szkody. Wymierzoną karę uznali za dotkliwą i niewspółmierną do stopnia przewinienia. Przedsiębiorcy wskazali także, że ich firma straciła płynność finansową na skutek pandemii, a obciążenie karą pogłębi te problemy.

Przy piśmie z 7 grudnia 2021 r. Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie złożone przez Przedsiębiorców wraz z aktami sprawy.

Pismem z 15 grudnia 2021 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 10 § 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.), dalej: „Kpa”, poinformował Strony o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami

sprawy w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Strony nie skorzystały z przysługującego im prawa.

Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym wszechstronnej oceny materiału dowodowego.

Na wstępie należy zauważyć, iż zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego dla gospodarstw domowych oraz do spalania w instalacjach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy, zwany „świadectwem jakości”, w którym zgodnie z art. 6d pkt 6 wskazuje wartości parametrów paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości. Za paliwa stałe w myśl art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw uznaje się m.in.: węgiel kamienny, brykiety lub pelety zawierające co najmniej 85% węgla kamiennego oraz produkty w postaci stałej otrzymywane w procesie przeróbki termicznej węgla kamiennego lub węgla brunatnego przeznaczone do spalania. Kopię świadectwa jakości Przedsiębiorca poświadcza za zgodność z oryginałem i przekazuje każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe, a świadectwo jakości przechowuje przez okres 2 lat, licząc od dnia jego wystawienia.

Z powołanych wyżej przepisów, wynika iż przedsiębiorcy są obowiązani do wystawiania dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach szczególnych, zwanego świadectwem jakości – wprowadzając je do obrotu. Przedsiębiorcy są również obowiązani do przekazywania podmiotom kupującym, świadectw jakości w momencie wprowadzania paliw stałych do obrotu, a także do przechowywania ich przez okres 2 lat. Niedopełnienie przedmiotowego obowiązku wynikającego z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw

tj. wystawienia i przekazania kupującemu świadectwa jakości wprowadzanych do obrotu paliw stałych, w myśl art. 35a pkt 9 lit. a i lit.c ww. ustawy podlega karze pieniężnej.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpatrując odwołanie Strony przeanalizował zgromadzony materiał dowodowy i wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym jego wszechstronnej oceny i stwierdził, że odwołanie Strony nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgromadzony w rozpatrywanej sprawie materiał dowodowy, w ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pozwala na pełną i dogłębną ocenę niniejszego postępowania. Pierwszym dowodem w sprawie jest protokół kontroli z 14 września 2021 r. (nr akt kontroli NP.8361.162.2021). Podkreślenia wymaga fakt, iż protokół kontroli należy traktować jako dokument urzędowy w rozumieniu art. 76 § 1 Kpa, który korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń (por. wyrok NSA z dnia 23 czerwca 2016 r., II GSK 140/15). Z treści niniejszego protokołu, podpisanego - przez jednego ze współników spółki cywilnej - bez zastrzeżeń, wynika iż Strona nie wystawiała świadectw jakości dla paliw stałych oferowanych nabywcom. W toku kontroli ustalono bowiem, że Przedsiębiorcy nie wystawiali świadectw jakości paliwa stałego, każdorazowo przy wprowadzaniu do obrotu paliwa stałego, nie przekazywali również kopii tych świadectw każdemu nabywcy. Ustalenia te potwierdziła treść oświadczenia z 14 września 2021 r., z którego wynika, iż Przedsiębiorcy nie wystawiali świadectw jakości i nie przekazywali ich nabywcom paliwa stałego. Pan A. B., współnik spółki cywilnej przyznał się do wskazanych uchybień.

Przedsiębiorcom wyjaśniono, że niewystawienie świadectwa jakości dla paliwa stałego stanowi naruszenie obowiązku określonego w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Odnosząc się do stanowiska Strony wyrażonego w odwołaniu z 30 listopada 2021 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyjaśnia co następuje.

Sam fakt posiadania przez Przedsiębiorców dokumentów od dostawców, wskazujących parametry jakościowe oferowanego w sprzedaży paliwa stałego oraz wystawiania faktur, nie spełnia wymogów określonych w omawianych przepisach prawa. Jak już podniesiono powyżej, zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego dla gospodarstw domowych oraz do spalania w instalacjach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy, zwany „świadectwem jakości”. Kopię świadectwa jakości Przedsiębiorca poświadcza za zgodność z oryginałem

i przekazuje każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe, zaś świadectwo jakości przechowuje, przez okres 2 lat, licząc od dnia jego wystawienia. Dodatkowo w art. 6d omawianej ustawy, wskazano zakres przedmiotowy świadectwa jakości. Świadectwo jakości zawiera:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości, jego siedziby i adresu;
- 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP) przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości oraz numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki narodowej (REGON), jeżeli został nadany, albo numer identyfikacyjny w odpowiednim rejestrze państwa obcego;
- 3) indywidualny numer świadectwa jakości;
- 4) określenie rodzaju paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości;
- 5) wskazanie systemu certyfikacji lub innego dokumentu stanowiącego podstawę do uznania, że określony rodzaj paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, spełnia wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 6) wskazanie wartości parametrów paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 7) informację o wymaganiach jakościowych dla paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 8) oświadczenie przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości, że paliwo stałe, dla którego jest wystawiane to świadectwo, spełnia wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 9) oznaczenie miejsca i datę wystawienia świadectwa jakości;
- 10) podpis przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości albo osoby uprawnionej do jego reprezentowania.

Gdyby ustawodawca dopuszczał możliwość innego trybu postępowania, tj. posługiwania się innymi dokumentami, jak np. dokumenty wystawiane przez dostawców paliwa stałego czy też faktury, do których odwołują się Przedsiębiorcy, wskazałby to w ustawie jako okoliczność łagodzącą lub zwalniającą od kary. Powyższej delegacji brak jest w przepisach prawa, co potwierdził wyrok VI SA/WA 1405/19 z 17 października 2019 r., w którym Sąd wskazał, że „...przepis ustawy posługuje się tu sformułowaniem „przedsiębiorca (...) wystawia”, zatem jest to kategoryczny i bezwzględny nakaz każdorazowego wystawienia świadectwa jakości zawierającego 10 obligatoryjnych elementów wymienionych w art.6 d ustawy o jakości paliw...”.

Z treści przytoczonych powyżej przepisów wynika, że Przedsiębiorca jest zobligowany do wystawiania świadectw jakości, zawierających wskazane powyżej elementy i ich przekazywania każdemu nabywcy. Innymi słowy, w przypadku sprzedaży określonej partii paliwa stałego, sprzedawca jest każdorazowo zobligowany do wystawienia i przekazania świadectwa jakości nabywcy. Ponownie zatem należy podkreślić, iż ewentualne posługiwanie się dokumentami wystawionymi przez dostawcę paliwa stałego, nie spełnia opisywanych wymogów.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, że w niniejszym postępowaniu ustalono ponad wszelką wątpliwość, iż Przedsiębiorcy nie dopełnili ciężącego na nim obowiązku wystawiania świadectw jakości dla paliw stałych oferowanych nabywcom. Faktu tego Strony zresztą nie kwestionowały, zarówno w toku kontroli, jak i po wszczęciu postępowania administracyjnego i wydaniu decyzji administracyjnej. Tym samym istota niniejszego postępowania sprowadza się do oceny czy możliwe jest w tym przypadku odstąpienie od wymierzenia kary, o co Przedsiębiorca wnosi w odwołaniu.

Na wstępie należy zauważyć, iż przepis art. 189f Kpa przewiduje możliwość odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Możliwość ta może mieć charakter obligatoryjny lub fakultatywny. Jak wskazuje art. 189f § 1 obligatoryjne odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej będzie miało miejsce jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na Strony została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Z kolei określone w art. 189f § 2 Kpa fakultatywne odstąpienie od kary, będzie miało zastosowanie w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zauważa, iż artykuł art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa wskazuje wprost, jakie podstawowe przesłanki muszą zostać spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Są to: waga

naruszenia prawa jest znikoma, a Strona zaprzestała naruszania prawa. W ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, o znikomej wadze naruszenia nie można mówić w przypadku, gdy wymagane przepisami świadectwo jakości paliw stałych nie było wystawione i nie było wydane podmiotom, zawiera bowiem ono bardzo istotne z punktu widzenia ochrony interesów i praw konsumentów informacje dotyczące jakości danego paliwa stałego. W ocenie organu waga naruszenia prawa nie jest znikoma, albowiem Przedsiębiorcy nie dopełnili obowiązków nałożonych na nich w art. 6c ustawy. Strony, będąc wprowadzającym do obrotu paliwo stałe, uchybiły obowiązkowi, nałożonemu na nie przez art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw – nie wystawiły oraz nie przekazały świadectwa jakości paliwa stałego w momencie wprowadzania go do obrotu. Zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania jakości paliw termin wystawienia świadectwa jakości przez Przedsiębiorców wprowadzającego do obrotu paliwo stałe jest dokładnie określony poprzez czynność prawną - „w momencie wprowadzenia do obrotu paliwa stałego”, co jest między innymi identyfikowalne poprzez wystawienie faktury czy paragonu. Nie ulega wątpliwości, że momentem wprowadzenia do obrotu jest sprzedaż. Tym samym Strona wielokrotnie naruszyła podstawowe obowiązki, ustanowione w celu zapewnienia kupującym kluczowych informacji o nabywanym paliwie, bez konieczności podejmowania dodatkowych działań zmierzających do ich uzyskania. W związku z powyższym naruszenie nie może zostać uznane za znikome, co zostało wskazane w wydanej przez Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej decyzji. Jako spełnioną należy uznać przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia prawa, ponieważ Strony zostały pouczone w toku kontroli o obowiązku wystawiania świadectw jakości i przekazywania ich kopii podmiotom nabywającym paliwa stałe. Warunkiem odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej jest jednak łączne wystąpienie obydwu przesłanek, co w niniejszej sprawie nie wystąpiło.

W ocenie Prezesa Urzędu, nie można uznać za naruszenie przepisów prawa, którego waga jest znikoma, naruszenia prawa, które nie budzi żadnych wątpliwości, a do którego doszło na skutek niedołożenia należytej staranności przez podmiot zobowiązany. Tym samym, niewystawienie świadectwa jakości paliw stałych i nieprzekazywanie go nabywcom paliw stałych, przez Przedsiębiorców wprowadzającego do obrotu paliwo stałe zostało określone przez ustawodawcę jako naruszenie obowiązku nałożonego na Przedsiębiorców i podlega dotkliwej sankcji administracyjnej. W konsekwencji, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znalazł podstaw do odstąpienia od nakładania kary pieniężnej, gdyż w jego ocenie okoliczności, o których mowa w art. 189f § 1 pkt 1 Kpa nie są łącznie spełnione. Dalsza analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wykazała, że w tej sprawie nie ziszcila się także przesłanka odstąpienia od nałożenia administracyjnej

kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 2 kpa, bowiem na Strony za to samo zachowanie tj. niewystawianie wymaganych prawem świadectw jakości paliwa stałego nie została uprzednio nałożona przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocną decyzją administracyjną kara pieniężna lub, że została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpatrując odwołanie złożone przez Przedsiębiorców stwierdził, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie zawiera przesłanek uzasadniających zastosowanie art. 189f § 1 kpa, czyli do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i zastosowania pouczenia.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeanalizował również możliwość zastosowania art. 189 f § 2 Kpa. W przypadku decyzji związanych, gdzie w przepisach prawa wskazany jest termin wykonania konkretnego obowiązku, usunięcia naruszenia prawa po wskazanym w ustawie terminie nie może być kwalifikowane jako zaprzestanie naruszenia prawa, o którym mowa w art. 189f § 2 Kpa. Na podstawie art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw Strony były zobowiązane do wystawienia i przekazania kopii świadectwa jakości paliwa stałego w momencie wprowadzania go do obrotu i jak wynika z materiału dowodowego obowiązkowi temu uchybiła. Przywołany przepis jasno określa, że wykonanie obowiązku powinno nastąpić w momencie wprowadzania paliwa stałego do obrotu. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Kontrolowany nie dopełnił bowiem obowiązków nałożonych na niego w art. 6c ww. ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Niezależnie od faktu, iż Strony nie kwestionują konieczności uporządkowania rynku paliw stałych i wystawiania świadectw jakości, należy zauważyć, iż ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw została prawidłowo ogłoszona w Dzienniku Ustaw. Również rozporządzenie Ministra Energii z dnia 27 września 2018 r. w sprawie wzoru świadectwa jakości paliw stałych, zostało prawidłowo opublikowane w dniu 4 października 2018 r. w Dzienniku Ustaw z 2018 r. pod poz. 1892 i weszło w życie w dniu 4 listopada 2018 r. Do dnia 14 września 2021 r. tj. daty kontroli, Przedsiębiorcy mieli niemal trzy lata na zapoznanie się z aktualnie obowiązującym stanem prawnym. Ponownie zatem należy stwierdzić, iż Strony, będąc wprowadzającym do obrotu paliwa stałe przeznaczone do spalania w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, uchybiły obowiązkowi, nałożonemu na nią przez art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw poprzez niewystawienie

i nieprzekazanie świadectwa jakości paliwa stałego w momencie wprowadzania go do obrotu, co zostało ustalone podczas kontroli i udokumentowane w protokole kontroli. W związku z powyższym Strony naruszyły tym samym podstawowe akty prawne, ustanowione w celu zapewnienia podmiotom kupującym kluczowych informacji o nabywanym paliwie tj. uzyskania rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat danego produktu, co jest bardzo istotne z punktu widzenia ochrony interesów i praw konsumentów. Jak wynika z uzasadnienia do rządowego projektu ustawy z 5 lipca 2018 r. o zmianie o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. 2018, poz. 1654), „Wprowadzenie wymagania posługiwania się w obrocie paliw stałych świadectwami jakości paliw umożliwi kupującemu uzyskanie rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat produktu. [...] Wprowadzający do obrotu paliwo stałe w momencie sprzedaży np. węgla kamiennego wystawia świadectwo jakości paliw dla sprzedawanego paliwa i ma obowiązek przekazać jego poświadczoną kopię klientowi. [...] Efektem proponowanego rozwiązania będzie uporządkowanie rynku paliw stałych i umożliwienie konsumentom zakupu paliw stałych spełniających wymagania jakościowe dla paliw przeznaczonych do sektora komunalno-bytowego oraz umożliwienie kupującemu uzyskanie rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat produktu. [...] Wprowadzenie wymagań jakościowych dla paliw stałych wykluczy z obrotu paliwa niespełniające minimalnych wymagań, umożliwiając ponadto potencjalnym nabywcom wybór paliw o wysokich parametrach jakościowych. Ww. działania mogą przyczynić się w efekcie do redukcji tzw. emisji niskiej, a przez to do poprawy zdrowia i jakości życia obywateli.” (Uzasadnienie do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, Druk sejmowy nr 2377 z 19 marca 2018 r.).

Po przeanalizowaniu akt sprawy organ odwoławczy stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały okoliczności o których mowa w art. 189f § 2 Kpa.

Wypada także zauważyć, iż wysokość nałożonej kary pieniężnej jest zgodna z treścią art. 35c ust. 5 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, który stanowi, że wysokość kary pieniężnej wymierzanej w przypadkach, o których mowa w art. 35a pkt 9 i 10, wynosi:

- 1) od 10.000 zł do 25.000 zł – w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego nie przekracza kwoty 200.000 zł,
- 2) od 25.001 zł do 100.000 zł – w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego przekracza kwotę 200.000 zł.

Zgodnie z art. 35d ust. 4 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw organ I instancji ustalając wysokość kar pieniężnych uwzględnia dotychczasową działalność przedsiębiorcy dokonującego naruszenia, wielkość obrotu z tej działalności lub wartość paliw stałych wprowadzonych do obrotu przez Przedsiębiorców w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli. Ponieważ ustalona wartość wprowadzanych do obrotu w momencie rozpoczęcia kontroli paliw stałych nie przekroczyła kwoty 200 000 zł, była to pierwsza kontrola w zakresie wystawiania świadectw jakości, a Strony podjęły niezwłocznie działania naprawcze, Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej uznał, że zasadnym było nałożenie na Strony kary w wysokości 10 000 zł, która zawiera się w przedziale wskazanym w art. 35c ust. 5 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Organ odwoławczy rozpatrując ponownie sprawę uznał, że Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej słusznie uwzględnił dotychczasową działalność przedsiębiorcy tj. fakt, że była to pierwsza kontrola dotycząca przestrzegania przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, a Przedsiębiorcy niezwłocznie podjęli działania naprawcze. W konsekwencji Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeprowadzając ponownie postępowanie uznał wymierzenie kary pieniężnej w wysokości 10 000 zł czyli w dolnej granicy zakresu przewidzianego przez ustawę za słuszne i zgodne z prawem.

Podsumowując, w ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, okoliczności wskazane w treści odwołania Strony, nie stanowią przesłanek do uchylenia zaskarżonej decyzji Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 18 listopada 2021 r. nr NP.11.2021.

Biorąc pod uwagę fakt, że Strona w odwołaniu wskazuje, na trudną sytuację materialną, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów informuje, że kwestia sytuacji materialnej Strony może zostać uwzględniona dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, przy ewentualnym zastosowaniu ulg, na zasadach określonych w 189k § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego. Zgodnie z tym przepisem, na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem publicznym lub ważnym interesem strony, organ administracji publicznej, który nałożył administracyjną karę pieniężną, może udzielić ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej przez:

- 1) odroczenie terminu wykonania administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
- 2) odroczenie terminu wykonania zaległej administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
- 3) umorzenie administracyjnej kary pieniężnej w całości lub części;

- 4) umorzenie odsetek za zwłokę w całości lub części.

Organ drugiej instancji nie ma podstaw do obniżenia wysokości czy odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej z uwagi na trudną sytuację ekonomiczną przedsiębiorcy, jeżeli stan faktyczny wprost uzasadnia nałożenie kary w określonym przez Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej wymiarze. Ewentualne rozstrzygnięcie, czy wskazany powyżej przepis znajdzie zastosowanie w przypadku Przedsiębiorców, musi jednak nastąpić w odrębnym postępowaniu. Adresatem wniosku w tym zakresie powinien być Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej.

W związku z powyższym, wymierzoną karę pieniężną należy wpłacić na rachunek Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Białymstoku nr konta: 44 1010 1049 0016 4522 3100 0000, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji. Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo – administracyjnego.

Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy Działu IVa ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.).
5. Zgodnie z art. 189k § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.), na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem publicznym lub ważnym interesem strony, organ administracji publicznej, który nałożył administracyjną karę pieniężną, może udzielić ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej przez:
 - 1) odroczenie terminu wykonania administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
 - 2) odroczenie terminu wykonania zaległej administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
 - 3) umorzenie administracyjnej kary pieniężnej w całości lub części;
 - 4) umorzenie odsetek za zwłokę w całości lub części.

Podstawa prawna pouczenia

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, z późn. zm.); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/